

Jeroni Sureda

Comentari al meu CV

Quan tenia 6 anys vaig veure la pel·lícula “Robín de los Bosques” i em va impressionar. D’encà d’aquell moment, els amics deixàrem de banda els fortins del Far West i els indis pellroja i ens dedicàrem a construir castells de sorra amb ponts i fossats. Volia saber tot el que estava relacionat amb el bosc de Sherwood i amb el rei Ricard Cor de Lleó i el seu germà Joan. Fou el principi del meu interès per la història d’Anglaterra i d’una manera inconscient per la política i per la llengua anglesa.

Vaig fer el batxillerat a l’Institut Ramon Llull de Palma. Al segon curs de Batxillerat hi havia llengua estrangera. 38 dels 40 alumnes de la classe triaren francès i només jo i un altre estudiant vàrem escollir l’anglès. Cap alumne va triar la tercera opció, l’alemany, i el pobre professor don Francesc de Borja Moll va haver de passar a ensenyar francès. Al cap de tres anys de classes “particulars”, el nostre nivell d’anglès era bastant bo. I, a més, passava els tres mesos d’estiu a Cala Bona, a l’illa de Mallorca, on tenia l’oportunitat de practicar-lo amb les famílies angleses que començaven a omplir el primer hotel d’aquell indret encara tranquil. El 1964, quan tenia 14 anys, vaig entrar com a ajudant de recepció al segon hotel construït a Cala Bona i això em va ajudar moltíssim a millorar el meu nivell d’anglès. En aquell temps no hi havia internet ni tampoc correus electrònics però funcionava la correspondència postals missatges postals i els contactes amb algunes d’aquelles persones ha durat prop de cinquanta anys. Ara ja sabia que el meu heroi de la infantesa es deia “Richard Lionheart”.

Aquell any 1964 també vaig començar a fer de professor de classes de reforç d’anglès, no a estudiants, sinó a cambres que volien millorar el seu anglès. Així va començar la meva carrera com a ensenyant d’anglès, amb gent que no volia perdre el temps, ni passar exàmens, el que volia era aprendre. Havia de continuar fent classes particulars fins a l’any 1973, però el problema principal era aconseguir cobrar-les i la meva aspiració era trobar feina en una escola o fer de guia turístic. I mentre això passava, al Regne Unit es produïen canvis socials i musicals que em fascinaven. Ara ja no era la llegenda de Sherwood el que em feia somniar, era tot el procés de lluita per les llibertats que començaren amb la Carta Magna.

Quan encara no havia fet 17 anys, vaig venir a Barcelona per estudiar filologia anglesa a la Universitat... llavors només n’hi havia una. Als estius continuava treballant com a recepcionista a hotels de Mallorca. A la Facultat de Filosofia i Lletres vaig descobrir que, de fet, el Rei Ricard no es deia Richard Lionheart, sinó “Cour de Lion”, perquè la classe normanda dominant a Anglaterra parlava francès en comptes d’anglès i aquesta situació em feia recordar l’estat de diglòssia que hi havia a Mallorca. De rebot, vaig començar a estar interessat pels períodes de coexistència i/o substitució lingüística, com els que es produïren a la història de Bohèmia, Algèria o les Filipines. Per això vaig triar com a tema de la meva tesi doctoral l’ensenyament de la llengua anglesa a Menorca durant la dominació britànica.

El moment més important de la meva vida professionalment fou quan l’any 1974 vaig entrar com a professor d’anglès a l’Escola Oficial d’Idiomes de Barcelona. La senyora Vida Ozores l’havia posat en marxa, i en aquell moment vàrem arribar a tenir prop de 10.000 alumnes, perquè fèiem exàmens lliures. Allà pilotàvem els nous llibres d’anglès que sortien de les editorials angleses. Allà treballàvem en grup, fèiem recerca de classe i també escrivíem material didàctic i fins i tot llibres per aprendre anglès. Allà hi treballàvem professors nadius i no nadius en igualtat de condicions. Allà vaig aprendre molt del que sé. Però necessitava quelcom més.

L'any 1986, ara fa 25 anys, començaren les classes a la Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia a la UAB i m'hi vaig apuntar de seguida. Vaig aprendre molt I, entre altres coses, vaig veure que Ricard Cor de Lleó no semblava ser digne de la meua admiració. El meu mite infantil es va trencar. Quan l'any 1993 es va introduir l'assignatura d'anglès aplicat a les ciències socials, vaig creure que havia arribat la meua hora de missioner i vaig entrar al Departament de Traducció i d'Interpretació. Ja tenia 43 anys i no havia seguit el camí de la majoria del personal docent i investigador universitari. Creia que la meua experiència com a estudiant de Polítiques podia ser molt útil per a la classe. No comptava que l'assignatura seria considerada poc important per part de l'alumnat, ni que el professorat d'anglès que treballava a la Facultat (la de Polítiques) era associat, tenia molta feina, poc temps i uns sous que no eren molt alts. Tot això pot explicar en part que no féssim tasques de recerca, tot i que sí que dedicàvem moltes hores a fer recerca de classe i a crear material per als grups. En el meu cas tampoc no podia formar part dels grups de recerca del Departament, perquè no havia estudiat Traducció i el meu desconeixement es feia més palès quan anava amb Joan Fontcuberta, Adriana Pintori o Amparo Hurtado a formar part dels tribunals d'oposicions per la Península.

He demanat ser emèrit perquè no he assolit els objectius proposats, i això és una mena de fracàs personal, però no puc oblidar l'exemple de Robin Hood. Diuen que Robin Hood repartia el que havia tret als rics. Si tinc salut en el futur, m'agradaria poder repartir part del que he tret del Departament durant aquests últims 17 anys, materialitzant alguns dels projectes de recerca que he començat, però no he pogut acabar.

pogut acabar que també com una mena de compromís per tornar-li al Departament i al seu personal part del que m'ha donat aquests 17 anys. Si tinc salut m'agradaria, amb un ritme tranquil, poder materialitzar alguns dels projectes que he començat aquest temps. Diuen que Robin Hood donava als pobres allò que havia tret als rics i els donava a introduir en volíem més. La nostra referència era la nova Escola de Traductors i Intèrprets la que hi va haver. Les relacions amb moltes d'aquelles persones continuaven durant l'hivern alguna d'aquella gent anglesa continuaven mitjançant la correspondència i han durat fins que la mort ens ha separat. molta gent anglesa han durat durant les vacances amb les famílies angleses que venien a estiu a la cales primers turistes anglesos. Quan vaig haver de triar la llengua estrangera als 11 anys, dos alumnes escollirem l'anglès. Els altres 38 varenWhat we did on Thursday, 29th April: turn, newspapers, choosing the film, political broadcasts, "bigot".